

Николай Лилиев

И твоя ден сред черен труд
отлита...

И твоя ден сред черен труд отлита,
и твоя ден връхлита и руши
надеждите на младостта разбита,
надеждите – но ти не се плаши!

Не се плаши, тревожно се не питай,
каква любов ще утре утеши
бездомната печал, която сплита
за скръбен танц две сиротни души.

Виж есента, смирена, златна есен
прелива се и гасне в заник тих,
като безбрежна, като нежна песен.

Пред нея спира всеки бързей лих,
небесний свод усмихва се унесен,
и коленичи твоят ведър стих.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7791>]